

Thurfjell på Nordenhake och Sandström hos Hillström

KONSTEN.NET konsten.net/thurfjell-pa-nordenhake-och-sandstrom-hos-hillstrom

Magnus Bons

15 mars 2022

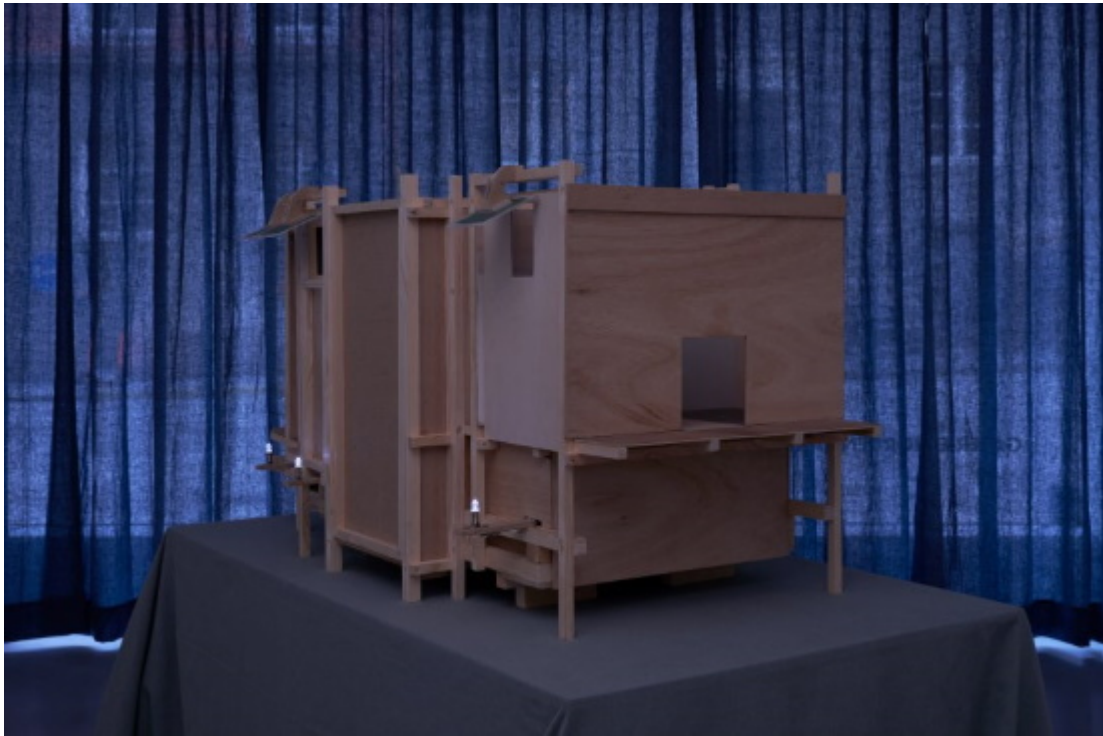
Det är som om Johan Thurfjells verk på Galerie Nordenhake kurar skymning. Känsliga för dagsljus har de dragit sig undan till galleriets lugna vrår. En tjock gardin hänger för fönstret och de mörklagda rummen är bara upplysta av de svaga ljuskällor som ingår i verken. Ibland handlar det endast om stearinljus, som i "Gate", en svit glasskivor med inristade motiv av grindar i trädgårdsstaket, synliga endast genom skuggan de kastar mot väggen.

Men dessa indirekt framträdande bilder blir också lite otydliga, svårfångade. Betydligt bättre fungerar då övriga verk i utställningen, alla ett slags ljusmaskiner av olika slag. Som "Ascent", en liten trälåda eller teaterrum, uppfört för rökpelaren som bildas när ett stearinljus slocknar. Jag sätter mig på stolen framför och tittar in på den inspelade rökslingan, som visas speglad – ytterligare en förskjutning av hur bilden presenteras.

Ett hus för en ljuslåga, ett skyddande skal för röken, för försvinnandet och upplösningen. Det är minst sagt subtila företeelser som Johan Thurfjell är upptagen av. Men tittskåpets finsnickrade inramning gör ljuset, eller snarare frånvaron av ljus, konkret på ett rörande sätt. "Ascent" ackompanjeras av tre ljuslyktor med stillsamma skymningsmotiv. I undersköna blå bilder avtecknar sig en man vid en lägereld, ett hus och en ensam fågel mot kvällshimlen. Kanske är det sommarnatt, och tiden framstår utdragen till en evighet. Eller har den rent av upphört att existera?

Johan thurfjell, Dusk (campfire)/Dusk (lodge)/Dusk (bird), 2022. Foto: Nordenhake

Johan Thurfjell, Ascent, 2021

Johan Thurfjell, Lövteatern, 2021

Något liknande kan sägas om utställningens kanske mest omedelbart självklara verk, videon "The hour of meeting evil spirits" (bild överst). Ett digitalt collage och en animation som projiceras mot en tunn skärm av textil, placerad mitt på golvet. Filmen är helt uppbyggd av bitar från japanska träsnitt, sammansatta till en långsam åkning över ett landskap i dimma. En finstämd berättelse om ljus och mörker, och alla toner däremellan.

Verket är uppbyggd som en dubbel skärm, samtidigt en representation och sin egen skuggbild – en suggestiv och sällsam dubblering av både befintliga och immateriella material. I likhet med "Ascent" är "The hour of meeting evil spirits" en hel situation, vilket

även gäller den sirliga "Lövteatern" som visas i ett angränsande rum. Där kastar några havrekvistar, belysta genom ett hål i en av modellens väggar suddiga skuggor mot väggen.

Johan Thurfjells utställning svävar stilla och eftertänksamt genom en grupp sammanlänkade verk som begrundar existensen med en drabbande hängivenhet.

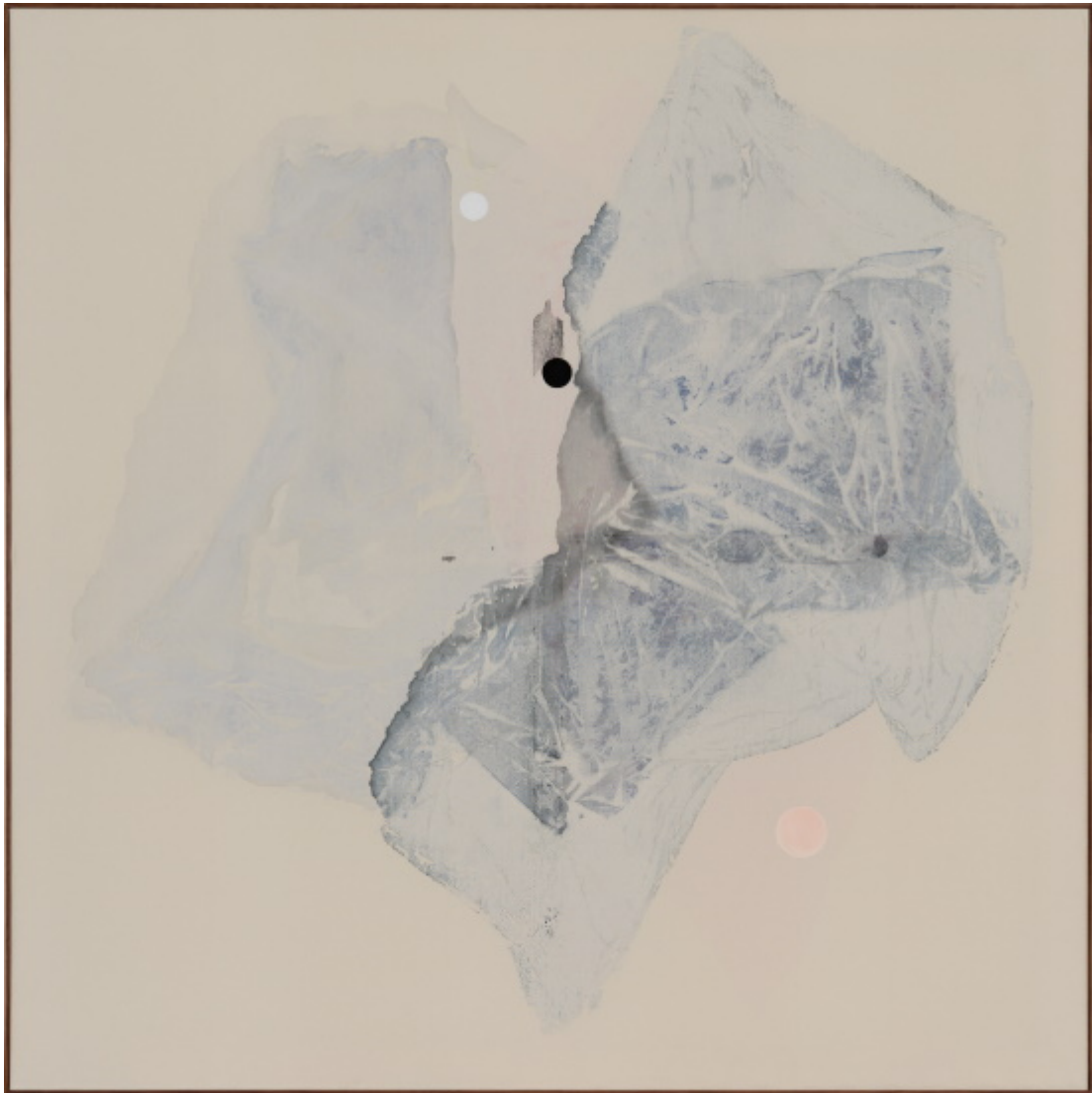

Sigrid Sandström, installationsvy Cecilia Hillström Gallery, 2022

Även Sigrid Sandströms utställning en våning upp i huset hos Cecilia Hillström Gallery har denna viktlösa kvalitet. Kanske färgas jag fortfarande av intrycken från Thurfjells animation, men när jag möter hennes målningar associerar jag till en liknande österländsk reduktion. Till konst från Kina eller Japan. Fast hos Sandström handlar det om en upplyst värld, till skillnad från Thurfjells mörkklagda skuggor – men ljuset står ändå i centrum hos båda.

Samtidigt uppträder Sandströms målningar som i ett mellanläge; det är svårt att avgöra om färgen i dem är på väg att framträda eller dra sig tillbaka. Kanske är det så att hennes övertygande gestik åskådliggör att något håller på att lösas upp? Och vad, i så fall?

De stora målningarna "Brume" och "Vapor" möter varandra på varsin vägg. Speglar sig i varandra, med flak av töckenartad färg som nästan helt tycks ha sugits upp av den råa bomullsduken. Det mesta är hållet i samma ockragula ton. Det ser ut som om målningarna knappt artikulerats ännu – eller som om de redan är övermålade. Effekten blir en upplevelse av att Sandström kastar om tiden och målningens tillkomst.

Sigrd Sandström, Brume, 2022. Foto: Cecilia Hillström Gallery

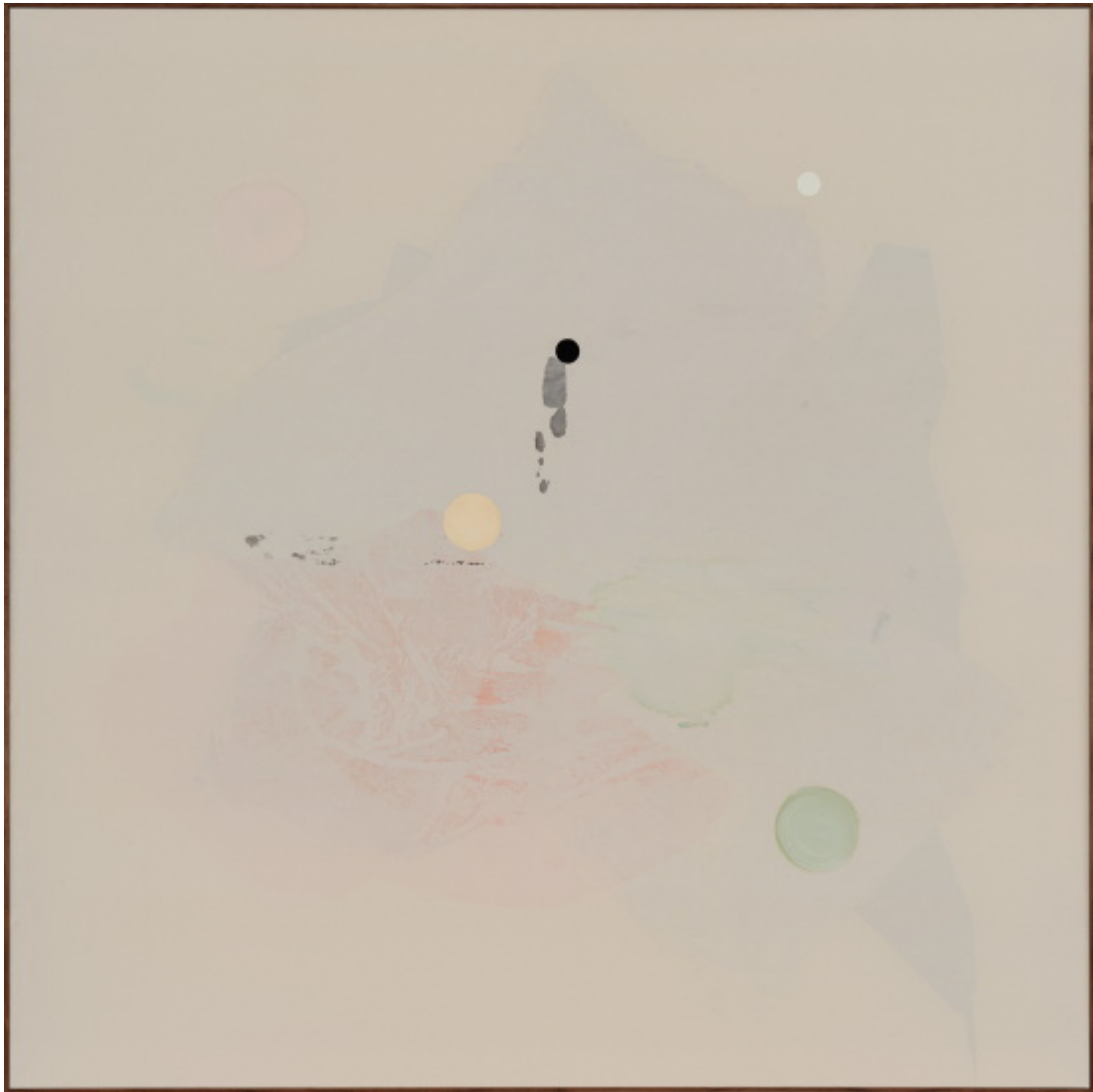
Jag står framför de väldiga dukarna och undrar hur hon åstadkommit detta? Har Sandström tvättat ur målningarna, eller slipat ner dem så att bara rester av färgen finns kvar? Inte förrän jag läser utställningsbladet får jag förklaringen – hon har målat på båda sidor om bomullsduken. De svagt framträdande formerna är alltså färg som halvt om halvt trängt igenom duken.

Ur dimman av färg lösgör sig några små prickar som ger bildrummet tillräcklig stadga och bestämmer avstånden i målningen. De målade cirklarna bär ljuset, de tändar målningarna. Det är naturligtvis frestande att se på dem som planeter eller solar i någon okänd galax. Sigrd Sandströms målningar kan vara både bild och material. En dubbling, som är både mental och synlig äger rum. En rubbning som sker både framför mina ögon, och innanför.

Magnus Bons

Johan Thurfjell, Den tunna slöjan, Galerie Nordenhake, Hudiksvallsgatan 8. Pågår 24 februari – 26 mars 2022

Sigrd Sandström, Radical distance, Cecilia Hillström Gallery, Hudiksvallsgatan 8. Pågår 24 februari – 2 april 2022

Sigrid Sandström, Vapor, 2022